

Потворною і страшною здавалася висока брила — моторошний уламок каменя, що стирчав серед темного лісу.

Чортова скеля вважалася проклятим місцем. Якщо хтось ненароком забідав сюди — одразу ж вертався, ще довго відчуваючи на собі пильний погляд високого каменя. Пробігав метушливо звір, пролітав, швидко лопочучи крилами, птах, і знову поновлювалась непорушна тиша в незвичайному, немовби зачарованому лісі.

Чоловік, який всівся на майже зарослий мохом валун, зацікавив лісових мешканців — давно тут не бачили людини.

На ньому був строгий костюм і туфлі, начищені до блиску, — навіть дивно, як це він не забруднив собі взуття лісовими дорогами?

Він не спускав очей із тріщини, що розтинала брилу до самінької верхівки, і ніби чекав, що камінь не витримає й розколеться навпіл. Іноді дивний чоловік позирав на небо: вечоріло, на землю опускалися довгі сірі тіні.

Зненацька підніжжя каменя оповив легкий сизий туман і побіг струмочками по галявині.

— Нарешті! — полегшено зітхнув чоловік, підводячись. — Здрастуй, Олено.

З туманного серпанку вийшла темна постать. Жінка скинула каптур широкого фіолетово-чорного вбрання, блиснуло місячним сріблом біляве волосся.

— Вітаю тебе, Нортоне, — тихо мовила вона і, кладнувши пальцями, окреслила ледь помітне коло.

У повітрі, прямо над ними, зайнялися півколом мерехтливі вогники, як на звичайній кімнатній люстрі.

— Ти маєш дивний вигляд, — говорила далі вона.

— Такий вигляд у цьому світі мають усі багаті й шановані люди.

— На Осталі завели дивної форми одяг. — Вона здивовано розглядала співрозмовника.

— Сподіваюсь, Олено, ти не збираєшся вести зі мною довгі бесіди про моду?

— Вибач, Нортоне, — спохопилася жінка. — Я прийшла розповісти новини. Часовий світ хвилюється, навіть ці гордовиті феї погодилися на короткі перемовини. Як ти розумієш, розмова піде про Ключі. Орден чекає на твоє повернення.

— Я не почув нічого нового.

Він підійшов, нахилиючись до її обличчя так, наче побоювався, що його почує ще хтось — чи то людина, чи то звір або птах.

— Що насправді тривожить тебе, Олено?

— Як і всіх — притягання двох світів. — Судячи з голосу, його співрозмовниця занервувалась.

— Притягання? — Чоловік рвучко випростався. — Поглинання, Олено. Називай речі своїми іменами: один світ поглине інший, бо розрив часу, так безглуздо зроблений давніми часівниками, аби поділити Землю на дві рівні частини, нестримно скорочується. Проте час прагне рівноваги, тому один світ помре. Зникне, розчиниться в порожнечі. Перетвориться на нуль. Люди, міста й ліси, моря й океани... Але головне — знання, накопичені тисячоліттями, — нічого не буде, наче й не існувало ніколи. Світ-тінь навіки відійде в минуле, в безчасся.

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	5
РОЗДІЛ 1. НОВА СІМ'Я	18
РОЗДІЛ 2. ВХІД ЗА ВЕЛИКИМ ГОДИННИКОМ.....	35
РОЗДІЛ 3. РОДИННІ ТАЄМНИЦІ	65
РОЗДІЛ 4. ЧАСІВНЕ ЗІЛЛЯ	85
РОЗДІЛ 5. ПЕРЕХІД	101
РОЗДІЛ 6. ЕФЛАРА.....	115
РОЗДІЛ 7. ТРИКУТИ	125
РОЗДІЛ 8. ПОЛІТ ДО РАТУШІ.....	143
РОЗДІЛ 9. СПРАВА ПРО ВИКРАДЕННЯ	157
РОЗДІЛ 10. ЧОРНОВОД.....	171
РОЗДІЛ 11. ЗНОВУ ВТЕЧА.....	183
РОЗДІЛ 12. НІЧ У ЛІСІ.....	198
РОЗДІЛ 13. КЛЕМЕНТИНА.....	216
РОЗДІЛ 14. ПРИГОДИ В ЧАРОДОЛІ.....	223
РОЗДІЛ 15. ЧАРУВАННЯ.....	238
РОЗДІЛ 16. ЧАСОДІЙНА НІЧ	253
РОЗДІЛ 17. УСІ РАЗОМ.....	275
РОЗДІЛ 18. ПЕРШИЙ ПОЛІТ	287
РОЗДІЛ 19. ТАЄМНИЦЯ РУБІНОВОГО КЛЮЧА.....	299
РОЗДІЛ 20. ТАЄМНИЧА НЕЗНАЙОМКА.....	320
РОЗДІЛ 21. ЧАСОВЕ КОЛО	333